

Phần 2

Chương 4

“**K**hông nhận ra tôi sao! Lớp trưởng...”

Giọng nói Thời Chung cất lên có chút tự giễu, mang theo chút bất đắc dĩ và một chút châm chọc...

Nhâm Tư Đồ có một chút sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn mặt đối phương, trong đầu rất nhanh tìm ra khuôn mặt này trong trí nhớ của mình, cực kì kinh ngạc đến há hốc, nhưng lại vì quá kinh ngạc mà không nhớ nổi tên họ của người ta.

“...”

Mắt Thời Chung khẽ lóe sáng vui mừng nhưng khi thấy được sự chần chờ của cô thì trở nên ảm đạm, vẻ mặt cũng rũ xuống, giây tiếp theo lại khôi phục hé ra một nụ cười yếu ớt.

“... Chung?”

Nhâm Tư Đồ vô cùng lúng túng, dù sao cũng là bạn học 3 năm rồi, nhưng cô lại...

“Tới rồi! Tới rồi! Băng gạc! Nước! Này! Này!”

Một giọng nói oang oang của người trước mặt thành công dời đi lực chú ý của Nhâm Tư Đồ, cô vội vàng nhận lấy băng gạc, lau khô axit bắn vào tay Thời Chung, lại cẩn thận xem xét thành phần của chai nước suối người ta đưa tới, xác định nước có tính kiềm yếu mới mở nắp ra, nắm lấy bàn tay anh bắt đầu rửa.

Mặc cho sàn men sứ lúc này đọng đầy nước, mặc cho bệnh nhân của cô lúc này đang vô lực, ánh mắt vỡ vụn ngã trên mặt đất, và tên chồng phụ tình kia lại hướng đến cúi đầu cùng các lãnh đạo, không ngừng xin lỗi Thời Chung.

“Thật sự xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Cái người điên này... Aiiii! Thời tông! Thật sự xin lỗi!”

Câu xin lỗi của hắn cứ đều đặn vang lên! Thời Chung lại làm như không nghe thấy, Tai anh chỉ quấn quanh thứ âm thanh “Tí tách” của tiếng nước chảy, trong mắt chỉ có bóng hình của người con gái trước mặt, cô ấy đang cúi đầu khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, gấp gáp nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lợi tinh táo. Tóc dài vén sau tai, tạo một đường cong hài hòa, đôi môi cũng bởi vì khẩn trương mà mím chặt, chóp mũi lấm tấm mồ hôi...

Thời Chung cứ như vậy mà nhìn chằm chằm giọt mồ hôi đang muốn rơi khỏi chóp mũi xinh đẹp kia, trái tim như có con mèo nhỏ cào cào, làm cho anh không nhịn được muốn đưa tay lau giúp cô. Đúng lúc này Nhâm Tư Đồ cũng chột ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy ba chai nước suối cũng trống không rồi, cô dừng lại, ngược mắt nhìn anh.

“Còn đau phải không?”

Nhâm Tư Đồ nhìn thấy trong mắt anh trước sau đều tỏ ra lạnh lùng, nhìn vào cô nhàn nhạt lắc đầu.

Vẻ mặt Thời Chung vô cùng bình tĩnh khiến mọi người đang có mặt ở đó cũng quên mất chuyện phải xử lí người bệnh nhân kia. Ngay cả thư kí của Thời Chung cũng phải nhìn anh đến ngẩn cả người, hoàn toàn không thể phản ứng nổi. Quan trọng ở đây là ông chủ của họ bình thường không có cái bộ dạng nạng này chỉ cần nhâm nước trà thành cà phê cũng bị ánh mắt lạnh lùng của ông chủ nhìn đến chết điếng cả người rồi! Đừng nói đến axit nha! Là axit sunfurit đó!! Vì vậy khi cấp trên của “người chồng phụ tình” cất cao giọng trách mắng.

“Còn không mau đưa tổng giám đốc đến bệnh viện!”

Lúc này thư kí mới tỉnh mộng, kêu lên một tiếng, bước đến đỡ Thời Chung đi.

Thời Chung còn chưa kịp phản ứng lin6 bị thư kí diu đi, mà thư kí của anh diu ông chủ rời cửa thang máy rồi vẫn không quên quay đầu ại dặn dò nữ tiếp tân.

“Mau gọi nhân viên an ninh lên, đưa cô ấy đi!”

Nữ nhân viên tiếp tân lập tức trả lời: “Vâng! Tôi nhớ rồi thư kí TÔn.”

Nhâm Tư Đồ còn chưa kịp nói cái gì thì người bạn cũ mới gặp đã biến mất sau cửa thang máy, hiện trường chỉ còn lại cô và bệnh nhân của cô, nhân viên lễ tân đang gọi an ninh, cuối cùng à các nhân viên của Trung Hâm đang “mặt nhìn mặt”

Nhâm Tư Đồ nhắm mắt lại, cố gắng trấn định tâm tính bối rối lúc này, lúc này cô không thể luống cuống được, dù sao nệnh nhân của cô vẫn còn đang cần cô! Nhâm Tư Đồ đi tới trước mặt bệnh nhân đang ngã ngổ dưới đất, ngổ xổ xuống. Từ bỏ bản thân, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn Nhâm Tư Đồ, vừa khóc vừa cười, nhìn thấy cô ấy như vậy đủ àm cho Nhâm Tư Đồ và những người nhìn thấy xót xa, tuyệt vọng, cùng nhau rơi vào đáy vực.

Cùng lúc đó, thư kí Tôn đỡ được Thời Chung vào than máy cũng thở phào nhẹ nhõm

Chương 5

Nhâm Tư Đồ ra khỏi nhà hàng đã chạy thẳng tới nhà của bệnh nhân, cô ấy uống thuốc an thần xong thì đi ngủ, người mở cửa tiếp cô là mẹ của bệnh nhân. Đây là một người phụ nữ trung niên, có mái tóc hoa râm. Giữa nhà treo những bức ảnh của gia đình có lẽ mới chụp đầu năm nay, trong ảnh người mẹ này rất

đẹp, tinh thần khỏe khoắn, trông rất trẻ nhưng không tới 1 năm vì chăm sóc con gái bị bệnh mà hao tâm, tổn sức, thần sắc kém đi rất nhiều.

Người mẹ đem đưa chai thuốc Rossi cho Nhậm Tư Đồ, cô nhận lấy rồi mở ra xem thuốc của bệnh nhân mới phát hiện là thuốc đã bị đổi, người mẹ hết sức tự trách: Bác sĩ Nhậm, đều tại tôi, không sớm phát hiện nó đem thuốc đi đổi nên mới xảy ra cơ sự ngày hôm nay...”

Người mẹ khóc hết sức thương tâm, thấy như vậy Nhậm Tư Đồ càng cảm thấy lòng mình chùng xuống nặng nề.

Cho đến khi Nhậm Tư Đồ đứng trước cửa nhà Thịnh Gia Ngôn trong đầu cô vẫn còn hình ảnh người mẹ khóc đến khuôn mặt nhăn nhúm, khóc đến không ra nước mắt... cô vỗ vỗ mặt mình, cố gắng gạt đi chuyện này, nhấn chuông cửa.

Chỉ ít phút sau có người đến mở cửa.

Là Thịnh Gia Ngôn, khá với bộ dạng mặc tây trang hàng ngày, anh lúc này mặc chiếc áo len xám rộng thùng thình, bên trong là áo thun trắng, dưới là chiếc quần đen dài, đi chân trần, tóc lòa xòa trước trán nhìn rất phóng khoáng hư nhàn.

Thoáng chốc, Nhậm Tư Đồ sai bước đến gần anh, gục đầu trên bờ vai rộng lớn tìm lấy chút an ủi, anh chỉ cần im lặng cho cô mượn vai, chỉ cần như vậy là đủ... Thế như sự ham muốn đó chỉ là nhất thời, ngay lập tức nó đã bị Nhậm Tư Đồ kìm nén lại, hai mắt cô rú xuống rồi lại nâng lên vô cùng mệt mỏi. Nhậm Tư Đồ cởi giày cao gót trực tiếp bước vào cửa, đi qua người Thịnh Gia Ngôn, thuận miệng hỏi: “Tầm Tầm đâu rồi?”

Thật ra không cần Thịnh Gia Ngôn trả lời Nhậm Tư Đồ đã thấy cậu nhóc đang ngồi trên sofa trong phòng khách.

Trong ngực ôm một hộp gà nướng nhỏ, vừa gặm cánh gà vừa nhìn TV không chớp mắt. Trên TV đang chiếu, Nhậm Tư Đồ nhìn thấy trên màn hình TV là cậu bé đang múa thoát y liền cảm thấy nhức đầu, quay đầu lại hung dữ chấp vắn Thịnh Gia Ngôn.

“Sao anh ại cho nó xem loại hoạt hình này chứ (animation)?”

Thịnh Gia Ngôn cũng cảm thấy chẳng có gì nghiêm trọng, vô cùng thoải mái trả lời: “Nó muốn xem thì để nó xem, anh tôn trọng ý kiến người trong cuộc.”

“Ăn cơm rồi còn muốn ăn cánh gà nướng ngoài vỉa hè! Đây cũng là ý kiến của người trong cuộc?”

Thịnh Gia Ngôn nhún nhún vai coi như trả lời.

Có lẽ vấn đề giáo dục trẻ em giữa nam và nữ cách biệt rất lớn, Thịnh Gia Ngôn trong mắt Tầm Tầm là người tốt, thì người xấu chỉ có thể để Nhậm Tư Đồ đảm nhiệm, cô đi đến trước mặt cậu nhóc, vị trí đứng vừa vặn chắn tầm nhìn vào màn hình TV.

Tầm Tầm bị người khác quấy rầy, định nhăn mặt bày tỏ bất mãn, lại thấy người quấy rối mình không ai khác. chính là Nhậm Tư Đồ. Tầm Tầm thừa biết Nhậm Tư Đồ sẽ không cho mình ăn những thứ không tốt cho sức khỏe, lập tức hướng đến cô nở nụ cười nịnh hót, ngoan ngoãn đến hộp cánh gà nướng để qua một bên, lau lau ngón tay dính đầy dầu mỡ.

Ngay sau đó, Nhậm Tư Đồ muốn lấy lại điều khiển TV thì cậu nhóc đã nhanh tay giấu sau lưng.

“Cho con xem 1 tập thôi, chỉ một tập thôi mà~”

Tên tiểu tử không biết học được cái ánh mắt diêm dạm đáng yêu như vậy, ngửa đầu nhìn Nhậm Tư Đồ, thậm chí còn chấp tay trước ngực, giơ hai ngón tay lên miệng thề... làm cho ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Nhậm Tư Đồ đang suy nghĩ có nên đánh vài phát vào cái mông nhỏ của tên nhóc ranh này không thì Tầm Tầm nhanh chóng chuyển mông qua ghế sofa bên kia. Như vậy thì không còn bị Nhậm Tư Đồ cảm tâm nhìn rồi.

Nhậm Tư Đồ thở dài, tùy nó vậy. Cô đang định ấy hộp cánh gà đi thì đột nhiên có một cánh tay đưa qua cầm đi trước, ngoái đầu lại thì ra là Thịnh Gia Ngôn.

Đang ở mặc cho Tư Đồ do dự có muốn hay không như vậy để mặc cho hắn thì tìm kiếm đã mặt mày hớn hờ đem cái mông nhỏ một chuyến, dời đến ghế sa lon bên kia, như vậy cũng sẽ không bị mặc cho Tư Đồ ngăn trở TV rồi.

Thịnh Gia Ngôn ôm hộp cánh gà, ngã người trên sofa cạnh Tầm Tầm, cánh tay thon dài dang ra kéo cổ tay Nhậm Tư Đồ xuống ngồi xuống sofa.

Thịnh Gia Ngôn vừa ăn cánh gà vừa nhìn Anime, anh và Tầm Tầm vô cùng chuyên chú, nhìn chăm chăm TV, Gia Ngôn nói với cô:” Em xem xem, anh không thể làm khác mà. Bộ dạng nó đáng thương như vậy ai mà từ chối được.”

Trong lời nói mang theo ý cười nồng đậm, Nhậm Tư Đồ không biết nên phản bác như thế nào, nói chính xác hơn cô bị chuyện khác làm phân tâm, quen luôn phản bác

Rốt cuộc là bởi vì hơi thở nhẹ nhàng khoáng thai hay bởi cái tay đang nắm cổ tay Nhậm Tư Đồ đã hút hồn cô? Nhậm Tư Đồ thật sự đã không tài nào phân biệt nổi.

Xem xong một tập phim Tầm Tầm rất cực cũng hài lòng theo Nhậm Tư Đồ về nhà.

Nhậm Tư Đồ lái xe, Tầm Tầm sớm đã quen thuộc không cần người lớn giúp đã bật nhạc lên, nhóc vắn nhạc thật lớn. Một bài khúc hận người yêu cứ như vậy vang ra từ xe của hai người.

Đây là chủ đề yêu đơn phương, Nhậm Tư Đồ nghe không tới 3 câu đã không chịu nổi mà đổi kênh radio. Tầm Tầm ngược lại không cảm thấy cử chỉ của cô khác thường, bởi vì cậu đã phát hiện ra một điều làm cậu cảm thấy hứng thú.

“Không phải tối nay mẹ hẹn với người ta sao?”

Đột nhiên Tầm Tầm ném ra một vấn đề là Nhậm Tư Đồ sững sờ, vừa đúng lúc xe gặp đèn đỏ, Nhậm Tư Đồ dừng xe, nghiêng đầu nhìn cậu nhóc.

“Sao lại hỏi như vậy?”

Tầm Tầm làm bộ bí mật thần bí đưa mắt về phía Nhậm Tư Đồ mỉm cười, giống như đang nói: bị con bắt thóp rồi nhé... Tiếp theo thân hình nhỏ nhắn chòm người tới giữa ghế lái và ghế phụ lục lọi, chớp mắt liền cầm ra một chiếc áo vest khoác ngoài.

“Đây là áo của đàn ông.” Tầm Tầm khẳng định như đinh chém sắt.

Thằng nhóc này thật là... quá thông minh, Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ cười cười.

“Áo của bạn.”

Tầm Tầm tiếp tục “thăm tra” giống như bắn liên thanh về phía Nhậm Tư Đồ.

“Hắn ta có cao hơn Gia Ngôn thúc thúc không?”

“Có đẹp trai bằng Gia Ngôn thúc thúc không?”

“Hắn có...”

Nhậm Tư Đồ vội vã ra dấu bảo cậu ngừng lại.

“Con hỏi chuyện này làm gì?”

“Mỗi lần họp phụ huynh Gia Ngôn thúc thúc đi thay mẹ, khiến cho con rất hãnh diện, ngộ nhờ người kia kém hơn Gia Ngôn thúc thúc...”

Trong đầu Nhậm Tư Đồ bỗng hiện ra bộ dáng của Thời Chung , so với Thịnh Gia Ngôn thì hai người hoàn toàn bất đồng. Nhất là ánh mắt, Thịnh Gia Ngôn có ánh mắt rất dịu dàng, thứ dịu dàng mà cả đời này Nhậm Tư Đồ chưa từng thấy qua ở người đàn ông khác. .

Vừa về đến nhà Tầm Tầm đã thấm mệt, Nhậm Tư Đồ sắp xếp chỗ ngủ cho nhóc xong thì xem xét một chút hồ sơ bệnh nhân, tra tài liệu, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

Sau khi tắm xong, Nhậm Tư Đồ có thói quen đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn mình trong kính đây là bài tập mỗi ngày của cô.

Theo thời gian, hơi nước trên gương dần dần tản đi, Nhậm Tư Đồ cũng ngày càng nhìn rõ dấu vết xấu xí trên lưng.

Lại nhớ lúc ăn cơm Thời Chung hỏi cô, tại sao lại đối tốt với bệnh nhân của mình, thậm chí không tiếc thân mình, liên tục giải quyết chuyện riêng tư giúp bệnh nhân đáp án đang ở trên lưng cô.

Vết thương xấu xí chạy dài từ vai trái đến trên xương bướm tách ra như một đóa hoa, Nhậm Tư Đồ mỗi lần tắm xong đều giống như bây giờ, nhìn kỹ nó ép bản thân chấp nhận nó. 5 phút sau, Nhậm Tư Đồ mặc áo choàng vào đi ra khỏi phòng tắm, cảm giác vết sẹo đó so với hôm qua thuận mắt hơn một chút.

Trên đường tới phòng ngủ, lúc đi ngang qua sofa, chân không khỏi ngừng lại nhìn chiếc áo khoác đặt trên ghế salon.

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, nghiêng người tới sofa cầm chiếc áo lên. Tây trang cắt may cực kì tinh xảo, vải phẳng phiu, năm trước cô tặng cho Thịnh Gia Ngôn một cái ca vạt cùng nhãn hiệu, thế nhưng cũng chỉ thấy anh đeo hai ba lần, có lẽ là không thích lắm...

Nhậm Tư Đồ xoa bóp mi tâm, đang muốn để tây trang xuống, ại ngửi được một thứ mùi có chút gay mũi, cũng không phải là mùi thuốc lá trên người Thời Chung mà cô đã từng ngửi thấy, mà là mùi axit sunfurit từ tay áo bay ra.

Cũng không phải nồng lắm, nhưng lại cứ quanh quẩn quanh chớp mũi Nhậm Tư Đồ, hung hăng nhắc nhở cô: người đàn ông đó cần axit sunfurit giúp cô...

Nhậm Tư Đồ lúc này mới nhớ lại lúc ăn cơm tối hình như anh cố ý đem tay phải bị thương buông thõng dưới mặt bàn...

Anh lạnh nhạt, anh bình tĩnh, sau khi bị thương cũng yên tĩnh như nước, nhưng cũng không phải vì vậy mà cô có thể xem thường đau đớn của anh. Huống chi, cô so với người khác cũng hiểu rõ hơn hết vết thương đó đau đến cỡ nào...

Khó mà có được thời tiết tốt như mùa đông năm nay, trời xanh mây trắng, vào giờ hành chánh, Thời Chung theo thường lệ đi tới Trung Tâm. Một đường đi vào phòng làm việc, hai bên nhân viên cung kính chào anh.

Trên bàn làm việc chờ đợi anh là tài liệu, hợp đồng, hồ sơ cần phê duyệt còn có rất nhiều cái túi giấy lớn.

Thời Chung khẽ cau mày đi đến bàn làm việc, đang muốn cầm túi giấy, liền nghe tiếng người gõ cửa.

Thư kí Tôn bước vào phòng làm việc: “Thời Tổng! Người của công ty xây dựng Lợi Đức 15 phút nữa sẽ đến, anh...”

Thời Chung cắt lời thư kí: “Đây là?”

Thư kí Tôn thấy anh hást cầm về một túi hồ sơ, thuận miệng giải thích: “Vị tiểu thư hôm qua anh cứu, sáng sớm đã đến công ty chúng ta, giao cái này nói là đưa cho giám đốc.”

Thời Chung nét mặt có chút cổ quái, thư kí Tôn lại tiếp tục trầm nghĩ: không phải lại làm sai chuyện gì nữa chứ?” (Ena: tội anh quá!!!!!!! Héhé)

Mà chắc... không phải đâu, hôm qua thấy giám đốc và vị tiểu thư kia hình như là có quen biết, chắc mình không bị ghép tội tùy tiện mang người lạ vào phòng làm việc của ông chủ đâu?

Thư kí Tôn đang thấp thỏm trong lòng, Thời Chung đã mở cái túi ra. Bên trong có rất nhiều loại thuốc “phong phú đa dạng” : thuốc mỡ, thuốc nhộng... và một tờ giấy stick (giấy màu vàng, xanh, hoặc hồng... dùng ghi chú)

Thời Chung nhìn vào tờ giấy stick, không nhận được mà bật cười.

Giám đốc cười... cười vì tâm tình đang vui? Thư kí Tôn trợn tròn mắt bản thân chưa từng thấy qua ông chủ cười như vậy, cứ như đứa trẻ được ăn kẹo.

Bị sự tò mò quấy phá, thư kí Tôn không nhận được mà rướn cổ lên muốn nhìn xem tờ giấy rút cuộc viết cái gì, tiếc là khoảng cách quá xa, anh chỉ có thể thoàng nhận ra đó là những dòng chữ rất đẹp, càng không nhìn rõ, càng khó chịu.

Thật ra trên tờ giấy chỉ viết có 8 chữ: Thật sự xin lỗi! Chân thành cảm ơn. Thời Chung cẩn thận đem tờ giấy dán lên mặt bàn, cầm túi giấy lên, xem xem bên trong còn có thứ gì nữa.

Nhưng giây kế tiếp, nụ cười trên mặt liền cứng lại

Thời Chung ấy từ trong túi giấy ra chiếc vest khoác ngoài.

Tây trang của anh, cô gái này không phương thức này không cho anh một chút mặt mũi, cứ như vậy đem trả lại. .

Chương 6

“**T**hời Tổng? Thời Tổng?”

Cho đến khi thư kí Tôn gọi lần thứ tư, Thời Chung mới hồi phục tinh thần, dùng đôi mắt sắc lạnh quét về thư kí Tôn, thư kí Tôn trong lòng có thứ gì đang roi “Lộ bộ”, ông chủ của anh... vẻ mặt xấu quá đi!!!!

Lúc Thời Chung đem bàn tay hướng về thư kí Tôn anh bị sợ hãi theo bản năng nhắm mắt lại. Bộ dạng của ông chủ lúc này... khẳng định là muốn đánh

anh? Nhưng khi anh lần nữa mở mắt ra thì phát hiện Thời Chung cũng chỉ là đem tây trang ném cho anh.

“Vút!”

Thư kí Tôn còn chưa kịp phản ứng: “Hả?”

Thời Chung chỉ nhàn nhạt thu hồi anh mắt, vòng qua thư kí Tôn hướng tới cửa phòng làm việc đi ra ngoài, không mở miệng nói một tiếng. Chân anh rất dài, mỗi sải chân lại lớn, đảo mắt đã biến mất khỏi phòng làm việc, thư kí Tôn thấy thế, vội vàng hấp tấp đuổi theo.

Thời Chung bước nhanh một đường đến phòng họp ở tầng dưới, thư kí Tôn thấy anh vẫn trung vẻ mặt hằm hằm như cũ cũng không dám lên tiếng. Phó tổng công ty xây dựng Lợi Đức- Tưởng Minh Đức và một đoàn người chậm rãi mà đi vào phòng họp, thư kí Tôn mới vờ ho khan mấy tiếng, nhắc nhở Thời Chung: “Tưởng tổng đến.”

Đó là người đàn ông khoảng 40 tuổi, những người xung quanh đều mặc tây trang cao cấp, nhưng ông ấy chỉ mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn đơn giản rẻ tiền, dưới chân cũng chỉ là đôi giầy vải. So với những thành phần trí thức trong phòng họp thì có vẻ cách ăn mặc của người đàn ông này không hợp thời cuộc cho lắm.

Thời Chung gương mặt quét qua mặt của Tưởng Minh Đức vừa đi vào phòng, cứng nhắc đứng dậy chào đón, mặt mày cũng chẳng có cảm xúc gì, lời nói vô cùng khách khí xa cách.

“Anh Tưởng.”

Tưởng Minh Đức miệng cười nhưng lòng không cười: “Oh! Thì ra cậu còn nhớ mà gọi một tiếng anh này à.” Sau đó nhìn xuống tay Thời Chung liền thấy vết băng bó trên tay anh.

“Ai ui! Tay cậu bị làm sao thế này?”

Tưởng Minh Đức cố tình bày vẻ ra mặt “hết sức kinh ngạc”, Thời Chung chỉ nhàn nhạt cười.

“Chỉ là axit sunfuric bắn vào thôi! Không có gì đáng ngại.”

Loại đề tài xã giao nhàm chán này Thời Chung không muốn nói nhiều, anh ngồi trở lại bàn hội nghị bên cạnh. Thư kí Tôn cũng khom lưng “Mời!” ý bảo Tưởng Minh Đức ngồi xuống vào vấn đề chính, cuộc hàn huyên kia cũng có thể kết thúc rồi.

Tưởng Minh Đức đi về phía bàn hội nghị, nụ cười trên mặt cũng tho mỗi bước đi mà từng chút tung chút thu lại.

“A Chung, cậu bây giờ có khả năng từ trong tay tôi đoạt lấy gói thầu, lại còn có lá gan hẹn tôi tới nói chuyện?”

Ngược lại Thời Chung vẫn mỉm cười, sắc bén đứng lên.

“Ah! Tôi nghĩ anh Tường đây cũng không tình nguyện cùng tôi ôn lại chuyện cũ rồi, tôi đây cũng không thỉnh cầu gì anh tha thứ, quanh co lòng vòng cũng chẳng ý nghĩa gì, thôi thì nói thẳng ra một lần đi. Công ty Lợi Đức các anh đang giữ mảnh đất cạnh chỗ chúng tôi sắp khai thác địa chất, hôm nay hạng mục đầu thầu cũng bị Trung Hâm đoạt được, mảnh đất kia đối với công ty các anh mà nói cũng chẳng có giá trị gì nữa, chi bằng... bán cho tôi.”

Tường Minh Đức đang ngồi xuống lưng còn chưa đứng tới thành ghế, nghe thế thì ngây như phỗng, nhìn chằm chằm Thời Chung- anh mỉm cười mang đầy cao ngạo của tuổi trẻ, còn có phần phách lối.

“A Chung! Mặc dù tôi không biết cậu dùng cách gì lôi kéo được nhà họ Lý, hại tôi thua trận cũng đã rồi, nhưng cậu nên nhớ kỹ cậu hôm nay dùng thủ đoạn đều là trò con con khi còn trẻ tôi đã sử dụng chán rồi, dùng chiêu của tôi để đối phó tôi sao? Quá ngô ngồ rồi!”

Tường Minh Đức không nhận được giễu cợt.

Cũng đã ngửa bài với nhau cả rồi, Tường Minh Đức cũng không cần tiếp tục ở lại nữa liền đứng dậy. Giống như một vị tướng bối thân thiện vỗ vỗ vai Thời Chung, ý vị sâu xa.

“Lần sau nếu có hẹn tôi tới nói chuyện cũng đừng chọn phòng họp lạnh lẽo như vậy, tìm một chỗ uống rượu, tìm thêm cho tôi mấy vị tiểu cô nương nữa, như vậy mới có bụng dạ mà ngồi bàn chính sự.”

Dứt lời liền dẫn đám người kia đi một nước không hề quay đầu lại. Thời Chung nhìn nước trà nguội lạnh trên bàn một chút cũng không động tới, lâm vào trầm mặc. Thư kí Tôn do dự một chút mới hạ thấp giọng nói: “Thời Tổng, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Lần này Thời Chung từ chối cho ý kiến, mắt chỉ nhìn về hướng Tường Minh Đức rời đi, nhếch miệng cười nhạt. Mặc dù thư kí Tôn theo Thời Chung chưa đến 2 năm nhưng anh hiểu rõ cái cười nhạt của ông chủ có bao nhiêu toan tính. Tất nhiên thư kí Tôn cũng không còn lo lắng nữa, nghe Thời Chung hỏi: “Người Thời Dự khi nào đến?”

Thư kí Tôn vội vàng mở Ipad ra xem lịch trình hôm nay.

“Một tiếng rưỡi nữa.”

Sau một tiếng rưỡi, Thời Chung bỏ ra rất nhiều tiền để tuyển được đội ngũ thiết kế này cho Trung Hâm, anh ở phòng hội nghị chờ họ đến. Đội ngũ thiết kế của phòng thiết kế này gọi là “Thời Dự” họ là tinh anh số một trong giới, trước mặt các kỹ sư thiết kế Thời Chung chỉ đề ra một yêu cầu “Tôi chỉ cần các người trong vòng mười ngày tìm được một lý do hoàn mỹ nhất khiến bên quản lý đầu thầu cho phép chúng ta sửa bản thiết kế lúc trước đem đi đấu thầu. Sau đó thiết kế lại, phải làm cho mảnh đất bên cạnh phá hủy toàn diện, không để cho nó có bất kỳ cơ hội nào để khai thác.”

Máy chiếu trong phòng họp bật lên, trên màn hình là bản thiết kế 3D, Thời Chung nhìn nhả ngòi trên ghế dựa dùng đèn hồng ngoại trong tay vẽ một vòng tròn bên góc trái màn hình, cường điệu nói: “Chính là khoảng đất này, tôi muốn nó trở thành phé thải.”

Các thiết kế sư vẫn còn ngơ ngẩn nhìn nhau thì thư kí Tôn cũng đã bùng tỉnh hiểu ra, nhìn Thời Chung dùng đèn hồng ngoại vẽ một khối trên màn hình đó. . không phải là mảnh đất của công ty xây dựng Lợi Đức sao?

Thư kí Tôn không nhịn được quay sang “nghĩa” ông chủ mình một cái, trong lòng thầm khen ngợi.

Đội thiết kế Thời Chung bỏ tiền ra thuê không hổ là tinh anh đứng đầu cả nước, đúng 10 ngày sau họ quả nhiên thiết kế ra một đồ án thật sự làm hài lòng Thời Chung, tin tốt này làm cho tâm tình anh tốt lên một chút, ngay cả buổi trưa ở phòng ăn nghe thư kí Tôn báo cáo lịch trình hôm nay cũng không có gì gọi là không vui. Trừ một thời khắc anh vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ... nhìn tòa nhà nào đó tâm tình lại tụt xuống một chút.

Mặc dù tòa nhà đó cách Trung Hâm chỉ một con phố, cách phòng ăn cho anh ngồi không tới 500m thế nhưng anh chưa bao giờ đặt chân đến đó, nhưng anh có thể biết rõ phòng khám của ai kia ở tầng nào . .

Thời Chung phát hiện mình lại thất thần, xoa xoa mi tâm thu hồi ánh mắt, tiếp tục vừa dùng cơm vừa nghe thư kí Tôn báo cáo lịch trình.

“Buổi tối 7h cùng bên quản lý đấu thầu ăn cơm, 10h...”

Thời Chung đang cúi đầu ăn cơm, đột nhiên nghe thư kí Tôn ngừng lại, anh tò mò ngẩng đầu lên, chỉ thấy cửa phòng bị đẩy ra... là Tần Tuấn Vĩ.

Thư kí Tôn để Ipad xuống, thân thiện chào hỏi: “Ông Tần khỏe chứ ạ!”

“Còn chưa ăn cơm nữa?” Ông cụ nhìn thấy thư kí Tôn thì mặt mày hớn hờ, quay sang Thời Chung thì lại xệ mặt xuống.

Thời Chung thấy người đến là cha mình thì cầm đầu cầm cổ xuống hộp cơm mà ăn tiếp coi như không thấy.

Ông cụ ập tức lộ vẻ bất mãn: “Mày bày cái thái độ khi gió gì với tao hả?”

Thời Chung vẫn bày vẻ mặt không mặn không nhạt, để đĩa xuống, nhìn thư kí Tôn nói: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Thư kí Tôn thấy hai cha con chuẩn bị giương cung bạt kiếm, thúc thời chạy nhanh nhất có thể để thoát nạn. Trong nháy mắt phòng làm việc chỉ còn lại Thời Chung và ông cụ.

Thời Chung dùng khăn lau lau khóe miệng, nhàn nhã nói: “Tìm tôi có việc gì?”

Ông cụ nhìn cách nào cũng không quen mắt với điệu bộ này của anh, giật lấy chiếc khăn trên tay Thời Chung quăng lên bàn.

“Đừng có bày cái vẻ thượng lưu với tao, mày là con trai tao, được mấy cân mấy lạng, xuất thân từ đâu? Ai ai cũng biết rõ.”

Dù vậy Thời Chung vẫn chỉ khinh thường nhìn ông một cái, bữa cơm cũng không còn hứng thú để ăn nữa, Thời Chung chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Tôi còn có chuyện, đi trước. Ông muốn ăn gì thì tự mình ăn, nếu ăn một mình cảm thấy chán thì bảo Tiểu Từ ăn cùng.”

“Đứng lại cho tao!”

Đến lúc này, Thời Chung rốt cục mới quay đầu lại nhìn ông một cái. hờ hững, âm thanh cũng không gọn sóng giống như nói một câu chuyện râu ria.

“A đúng rồi, ông mới hỏi tôi hôm nay là ngày mấy? Hôm nay là ngày giỗ của em gái tôi, những ngày như thế này, tôi không muốn ăn cơm cùng người gián tiếp hại chết nó, như vậy không sai chứ!”

Anh thậm chí giật giật khóe miệng, khẽ cười, nhưng nụ cười này rơi vào mắt ông lão lại chứa đầy châm chọc.

“Thật ngại quá! Tàn tiên sinh vừa cãi nhau với con trai một trận, giận dữ không chịu đến chỗ của bác sĩ...”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ cúp điện thoại ra khỏi phòng làm việc thì thấy phòng làm việc của Sở Nhất Minh còn khép hờ, suy nghĩ một chút, kéo khóe môi lộ ra khuôn mặt tươi cười gõ cửa phòng Sở Nhất Minh.

“Vào đi!”

Sở Nhất Minh đang bận đánh máy, trong phòng làm việc vang lên tiếng ‘lách tách’ nhịp nhàng. Nhậm Tư Đồ dựa vào khung cửa, cẩn thận dò xét.

“Bác sĩ Sở, anh có muốn khiêu chiến với việc có độ khó cao hơn một chút không?”

Nghe cô nói, bán tay gõ bàn phím bỗng khựng lại, sau đó lại tiếp tục ‘lách tách’, Sở Nhất Minh tiếp tục gõ gõ bàn phím cũng không ngẩng đầu lên ra điều kiện.

“Trừ khi em giúp anh an bàn một bữa tối dưới nển, chỉ anh và Tôn Dao, bằng không thì đừng mong anh nhận chữa trị vị Tàn tiên sinh kia...”

Đàm phán thất bại Nhậm Tư Đồ hậm hực rời đi.

Cô đi đón Tâm Tâm tan học, mang nhóc đi siêu thị, trong đầu vẫn lan man nghĩ đến công việc, cho đến khi Tâm Tâm đột nhiên hỏi cô: “Đây là Tôn Dao sao?”

Nhậm Tư Đồ sững sờ, một lúc sau mới hồi phục tinh thần nhìn về hướng Tâm Tâm đang chỉ vào poster bên cạnh bảng giá sản phẩm Đại phát ngôn- Tôn Dao.

“Là cô ấy.”

Nhậm Tư Đồ đáp, Tâm Tâm nhin không được với lên kệ cầm một gói xuống, nhìn tới nhìn lui, khuôn mặt nhỏ vô cùng nghiêm túc cuối cùng cho ra một kết luận: “Cũng giống lắm.”

“Photoshop mới được như vậy.”

“Có ý gì?”

“Chính là phần mềm sửa cho hình đẹp hơn.”

“À...” Tâm Tâm gật gật đầu, không khỏi cảm thán.

“Rõ ràng là đem mặt Tôn Dao sửa thành hồ ly, vẫn là mặt thật xinh đẹp hơn.”

Nhậm Tư Đồ cười cười không đáp lại, vừa lấy shoppingcard đi về quầy thanh toán, vừa suy nghĩ nếu đem lời Tâm Tâm vừa rồi nói cho Tôn Dao nghe bảo đảm cô ấy sẽ mừng đến nở hoa.

Tâm Tâm vẫn đứng trước giá hàng cách cô không xa, cậu đang cùng gương mặt hồ ly trên bao bì giăng co.

Đúng lúc này, Tâm Tâm thấy có người len lén đem “Tôn Dao” giấu vào trong áo liền sững sốt.

Cậu vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt là một lão gia gia đang giấu “Tôn Dao” vào túi áo.

Tần Tuấn Vĩ nắm thật chặt y phục của mình, đang chuẩn bị rời đi như không có chuyện gì, lại thấy một cái bóng nhỏ đột nhiên vọt ra trước mặt mình.

Ông sững sờ, cúi đầu xuống nhìn... thì ra là một đứa con nít.

Đứa trẻ ngược đầu thật cao, rất ra dáng.

“Ông làm gì vậy? Ăn trộm à?”

“Ai nói người ta trộm đồ?”

Tần Tuấn Vĩ nói xong mặt không đỏ tim không đập. Muốn nhanh chóng vòng qua tên tiểu tử này, nhưng mà nó thật thông minh nháy mắt đã ngăn trước mặt ông.

Tâm Tâm chỉ ngón tay vào người ông lão.

“Tôi thấy hết rồi, đừng có nguy biện.”

Tần Tuấn Vĩ cười, nhìn cái mặt nhỏ nhắn nghiêm túc kia thật làm cho người ta muốn trêu chọc thêm chút nữa.

“Này nhé! Cậu bé, người biết nguy biện là ý gì sao? Con nít đừng có nói nhảm.”

Tầm Tầm bị hỏi như vậy, nghiêng đầu suy nghĩ: “nguy biện” cái từ này có nên dùng như vậy hay không...

Mà Tần Tuấn Vĩ nhìn đứa trẻ trước mắt cũng bắt đầu cân nhắc.

“Ta gặp người ở đâu rồi phải không?”

Tầm Tầm nghiêm mặt lại: “Đừng có giả bộ quen biết, tôi sẽ không thả ông đi đâu.”

Ở nơi này một già một trẻ đang giằng co với nhau không ai chịu ai thì phía trước Nhậm Tư Đồ đang dao dác tìm Tầm Tầm, khi quay đầu lại chỉ thấy cậu nhóc đang nói gì đó với một ông lão đang đứng quay lưng về phía mình.

Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là đẩy xe hàng quay lại đó.

“Tầm Tầm?”

Cô gọi một tiếng, nhưng không chỉ có Tầm Tầm nhìn về phía cô mà ông lão kia cũng quay đầu lại nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ cả kinh: “Tần tiên sinh?”

Thời Chung đêm đó phải mở tiệc rượu mời khách, vừa muốn đứng dậy quay về khách sạn lại nhận được điện thoại cầu cứu của Tiểu Từ.

“Ông cụ mất tích nữa rồi!”

Thời Chung bước nhanh về phía xe đã chờ ngoài đại sảnh, mt65 chút cũng không lo lắng, thuận miệng hỏi: “Không phải hôm nay ông ta có hẹn với bác sĩ tâm lý sao?”

“Chúng tôi từ cho bác sĩ Nhậm rời đi, nhưng tâm tình lão gia không tốt nên đã hủy hẹn... Kết quả ông ấy nói muốn giải sầu, tôi đoán ông cụ nhất định là ngứa tay, liền đi theo sau ông ấy, nhưng hình như là bị ông cụ phát hiện, cùng tôi vòng tới vòng lui trong siêu thị một hồi. Xoay xoay tôi chóng hết cả mặt xong liền... biến mất.”

C cũng không còn quá để ý chuyện “thường ngày” này nữa, thư kí Tôn chạy xe tới thay anh kéo cửa ra, Thời Chung ngồi vào trong xe. Đồng thời khẳng định

với Tiểu Từ: “Ông ấy mất tích như vậy cũng không dưới vài chục lần, cứ như vậy... tùy ông ấy thôi.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Đếm đó, tiệc rượu kéo dài 3 giờ đồng hồ, uống từ rượu trắng đến rượu đỏ, sau đó đến KTV tiếp tục uống, Thời Chung trước đến nay tửu lượng vô cùng tốt nhưng từ lúc bước ra khỏi KTV cũng đã say bết nhè.

Xe chậm chậm rời khỏi KTV, Thời Chung hạ cửa xe xuống, xoa xoa mi tâm, mặc cho gió thổi vào để cho mình tỉnh táo. Thư kí Tôn ngồi ở ghế lái phụ nhìn ông chủ qua kính chiếu hậu bất đắc dĩ lắc đầu. Không có gia thế mà muốn bò lên trên... cũng chỉ có thể liều mạng...

Thời Chung say rượu không nhẹ, điện thoại rung từng hồi một, anh cũng không có sức mà ấn nghe, cuối cùng thư kí Tôn thay anh tiếp điện thoại, đưa tới bên tai.

“Điện thoại của Tiểu Từ...”

Thời Chung xoa xoa huyệt thái dương nhận lấy di động, còn chưa lên tiếng thì đầu dây bên kia đã truyền tới âm thanh cực kì lo lắng của Tiểu Từ: “A Chung, lão gia đến giờ vẫn chưa về nhà.”

Thời Chung khó khăn ngồi thẳng dậy, đầu óc trì trệ hai giây, liền bị lời nói vừa rời của Tiểu Từ kích thích trở nên tỉnh táo, Tần Tuấn Vĩ trước đây mỗi lần náo loạn bày trò mất tích, không tới 5 tiếng sẽ tuyệt đối không tự hiện thân, nhưng mà bây giờ...

Thời Chung liếc nhìn đồng hồ trên tay, nhất thời tỉnh táo thêm một chút nữa.

Anh cầm chặt điện thoại, khó khăn nhường người về phía trước, chụp tay vỗ lên ghế lái phụ khiến thư kí Tôn quay đầu lại.

“Lần trước tôi có bảo anh cài phần mềm định vị Softwave vào điện thoại của ông ấy phải không?”

Thư kí Tôn ngẩng đầu nhớ lại, vội vàng lấy di động ra dò tìm, rất nhanh xác định được địa điểm chính xác, nhanh chóng quay đầu xe bay nhanh đến tòa nhà Hướng Nhật. Thời Chung vẫn để cửa xe mở ra như cũ, tốc độ xe càng nhanh gió càng thổi mạnh mẽ, anh chống trán nhìn ven đường tràn ngập không khí đón Lễ Giáng Sinh, nhưng khung cảnh kia rơi vào đôi mắt đầy men say của anh, chỉ như thứ ánh sáng lóe lẹt trong phút chốc, không có chút gì ấm áp...

Thư kí Tôn biết rằng ông chủ mình không muốn bắt cứ người nào nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của cha con họ, vì vậy khi Thời Chung cự tuyệt bảo để 1 mình anh xuống xe thì anh cũng không ngoan cố mà đòi theo cùng, mà lúc này ngồi trong xe nhìn theo Thời Chung bước đi ảo đảo vào một căn nhà trọ xa lạ cho đến khi khuất dạng, thư kí Tôn mới ngẩng đầu một chút nhìn nhà trọ không khỏi nghi ngờ: từ khi nào lão tiên sinh lại có bạn ở nơi này?

Một lát sau, Thời Chung dừng bước trước cửa một căn nhà trọ xa lạ. Tản lâu này tổng cộng có 3 hộ, đáng tiếc điện thoại có tinh vi đến đâu thì cũng chỉ có thể định vị được ông ấy đang ở tầng này thôi. Thời Chung cúi đầu liếc điểm định vị trên màn hình di động... hiazzz anh chỉ có thể gõ cửa từng nhà để hỏi.

Nhấn chuông cửa thật lâu sau mới có người đến mở. Thời Chung căn bản không đứng vững, đang đứng dựa vào cửa, đột nhiên bị người ta mở ra liền mất thăng bằng, suýt nữa là té xuống. Thật may là người đó tức khắc chạy đến ôm lấy tay phải của anh, Thời Chung chỉ hơi ảo đảo một chút, dựa phải một người so với anh lùn hơn cả một cái đầu.

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn.

Người cao lớn cứ như vậy mà dựa vào người cô, mùi rượu ập tức xông vào mũi. Nhậm Tư Đồ ngay cả thời gian kêu cũng không có, liền bị người kia dựa vào mang theo lực đẩy làm cô lui về sau mấy bước, cho đến khi lui đến chân tường, cô mới miễn cưỡng đứng vững.

Cô muốn đẩy ra người nọ, cũng đúng lúc này thấy rõ gương mặt đang cúi xuống của đối phương.

“Thời Chung?”

Nhậm Tư Đồ la lên rất lớn, nhưng đối lấy người đàn ông này chỉ có chút bất mãn mà nhắc lông mày.

Thời Chung cảm giác được anh bị đặt lên sofa, hoặc giả là trên giường, đang nghĩ muốn mở mắt, cuối cùng cũng chỉ mệt mỏi nhũn mày.

Hình như có ai đó vỗ vỗ mặt anh, Thời Chung phiền muộn dùng chút sức lực cuối cùng đưa tay gạt cái bàn tay quấy nhiễu kia ra, khẽ mụ mị mở mí mắt xem ai dám khôn biết điều mà quấy rầy giấc ngủ ngon của người ta. Sau đó... anh liền sững sốt anh nhìn thấy một người quen cũ, nhưng cũng có chút lạ mặt...

Về phần nét mặt người kia, Thời Chung cũng không nhớ rõ nữa mỗi lần thúc anh nộp bài tập cô ấy cũng có bộ dáng này, có một chút không kiên nhẫn, hiện tại quả là anh thật hết cách rồi, chính là nét mặt này ngày càng làm anh muốn cố tình nộp bài trễ, càng kéo dài càng tốt, cô sẽ ba lần bốn lượt tìm đến anh.

Ao trò chơi này hôm nay nghĩ đến cực kì ngây thơ, vậy mà năm đó anh lại chơi không biết mệt.

Là mộng du? Là cô đang dùng tay vỗ mặt anh, cảm xúc này quá mức chân thật...

Nhưng lập tức, Thời Chung cứ để mặc cho mình chìm đắm trong men say, lần nữa nhắm mắt lại. Thực tế quá tàn khốc, thôi thì cứ để cho cô gái này đến quấy rầy anh trong mộng, cho dù là một lần ít ỏi...

Nhưng chỉ cần nghĩ tới nét mặt cô cố gắng nghĩ biện pháp đối phó với anh, Thời Chung liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

Nhậm Tư Đồ thật sự không biết anh đang cười cái gì, bụng ly nước đến liền bị tay anh vun lên hất đổ trên mặt đất. Mắt thấy trên sofa, trên thảm ướt một mảng lớn, Nhậm Tư Đồ liền muốn nắm anh dậy trực tiếp đuổi ra khỏi cửa.

Nhưng mà, anh cao như vậy, nặng như vậy trên thực tế chuyên mà cô có thể làm là đập đập lên mặt anh, lại lay lay vai anh.

“Tĩnh!”

Nhậm Tư Đồ kêu đến lần thứ 3 thì rốt cuộc người trên salon mới có chút phản ứng khó chịu cau mày, trong miệng còn ngập ngừng bất mãn nói: “Nhảm vờ lờ...”

Tại nhiệm Tư Đồ kêu lần thứ ba” Tĩnh” thì trên ghế sa lon người này rốt cuộc đã có một chút phản ứng cũng là lại càng không bình tĩnh cau mày, trong miệng còn ngập ngừng nói bất mãn: “Àm ỉ chết đi được. .”

Dứt lời, tay anh iến chụp tới, bóp chặt lấy gáy Nhậm Tư Đồ, cánh tay mạnh mẽ đem cái miệng cô áp lên môi mình, mạnh mẽ ngăn cản âm thanh. .